

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Herculano episcopo & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

Quod Deo non coactus promissisti, indefesso cursu adimplere festina. non enim bona incipientibus, sed in bonis perseverantibus meritorum præmia conferuntur. Et scias, quia ab hac hora infirmitas tua à te recedet, ita ut amplius ad te redeundi nullum omnino accessum habeat. Vade ergo & dic fratribus meis, ut de cæterò te permittant interessè diuinis & generali refectioni. His dictis, benedicens ipsum, recessit ab eo. Pandit visionem, creditum est sibi ita factum esse, & receptus est honorificè denuò in consortium fratrum, laudantium Deum in pietatem sancti Suuiberti, dilecti patroni ipsorum. Sanatus igitur in anima & corpore, cum omni mentis viuacitate & virium facultate, se Deo & eius seruitio totum dedit, & in virtutibus acquirendis tantam ab illa die deinceps obtinuit gratiam, ut inter cæteros fratres, vitæ sanctissimæ itinera sectantes, haberetur probatissimus & diligentissimus, ut à sepedito patre Theodoro, Priore monasterij sancti Suuiberti in Vuerda, sub testimonio virtutum eorum au diui. Deus proculdubio est laudandus, qui facit mirabilia magna solus, qui sibi seruitutes hic honorat, & post vitæ cursum in cælo coronat: qui est benedictus in secula seculorum, Amen.

Morbidus
curatur
per visum
à S. Suui-
berto.

HAEC sunt specialia, venerabilis pater & dilecte confrater, quæ iuxta tua tuorumque fratrum petita, de exaltatione, canonizatione & miraculis sancti Suuiberti in scripta dignum duxi redigere, & tuæ sanctitati transmittere: quæ sanè, ut antè dixi, à veridicis didici & audiui, & probatissima ac verissima sunt, ut testor Deum & omnes sanctos eius. Fiunt verò plura alia communia miracula quotidie in cæcis, claudis & varijs oppressis languoribus coram sacrosanctis reliquijs eius, quæ causa breuitatis prætermitto. Peto igitur attento corde, ut ea libro sanctissimæ vitæ eius adiungere & communicare fratribus tuis, tam in Traiecto, quam in Dookem & in Egmonda, & in cateis tuæ diocesis ecclesijs digneris, ut Deus, qui est super omnia benedictus, & in sanctis suis laudandus, glorificetur per omnia secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM S. HERCVLANI EPISCOPI PERVSINI, SCRIPTVM A B. GREGORIO

Papa, Dialog. lib. 3. cap. 13.

1. Martij.

Perusinum
obsidetur
à Gothis.
& capitur.

S. Hercu-
lanus cæ-
ditur.

Nota in-
figne in ex-
tincto cor-
pore mira-
culum.

Nuper Floridus, venerabilis vir vitæ, Episcopus narrauit quoddam memorabile valde miraculum, dicens: Vir sanctissimus Herculanus, nutritor meus, Perusinae ciuitatis Episcopus fuit, ex conuersatione monasterij ad sacerdotalis ordinis gratiam deductus. Totilæ autem perfidi regis temporibus, eandem urbem annis septem continujs Gotthorum exercitus obsedit, ex qua multi ciuium fugerunt, qui famis periculum ferre non poterant. Anno verò septimo nondum finito, obicilam urbem Gotthorum exercitus intrauit. Tunc Comes, qui eidem exercitui præerat, ad regem Totilam nuncios misit, exquirens quid de Episcopo vel populo fieri iuberet. Cui ille præcepit, dicens: Episcopo prius à vertice capitis vsq; ad calcaneum corrigiam tolle, & tunc caput eius amputa: omnem verò populū, qui illic inuentus est, gladio extingue. Tunc idem Comes venerabilem virum Herculanum Episcopum, super vrbs murum deductum, capite truncauit, eiusq; cutem iam mortuam à vertice vsque ad calcaneum incidit, ut ex eius corpore corrigia sublata videretur. Mox corpus illius extra murum proiecit. Tunc quidam humanitatis pietate compulsi, abscisum caput ceruici apponentes, cum vno paruulo infante, qui illic extinctus inuentus est iuxta murum, corpus Episcopi sepulturæ tradiderunt. Cumq; post eandem cædem die quadragesimo rex Totila iussisset, ut ciues vrbs illius, qui quolibet dispersi essent, ad eam sine aliqua trepidatione remearent, hi, qui prius famè fugerant, viuendi licentia accepta, reuersi sunt. Sed cuius vitæ eorum Episcopus fuerat, memores, vbi sepultū esset corpus illius, quæserunt, ut hoc iuxta honorem debitū in Ecclesia beati Petri Apostoli humarent. Cumq; irum esset ad sepulcrum, effossa terra, inuenerunt corpus pueri pariter humati, ut potè iā die quadragesimo, tabe corruptū et vermibus plenum: corpus verò Episcopi, ac si die eodē esset sepultū. Et quod est adhuc magna admira-

ratio-

ratione venerandum, quia ita caput eius vnitū fuerat corpori, ac si nequaquam fuisset abscissum: sic videlicet, vt nulla vestigia sectionis apparerent, Cūque hoc & in terga verterent, exquirentes si quod signum vel de alia monstrari incisione potuisset, ita sanum atque intemeratum omne corpus inuentum est, ac si nulla hoc incisio ferri tetigisset.

VITA S. SIVIARDI ABBATIS ANISOLENSIS,
PER QVENDAM EIVS CONTEMPO.

raneum scripta.

Ratres dilectissimi, Dominum omnipotentem, qui & in suis est admirabilis semper electis, quos & præsciuit atque prædestinavit ante mundanam constitutionem, oportet nos tota mentis fortitudine collaudare. Et licet vnusquisque iuxta sensus sui capacitatem id conetur agere, tamen oportet, vt creatura rationalis suū assidue glorificet atque collaudet factorem. Quid enim aliud retribuemus Domino pro omnibus, quæ gratis nobis & largiter ipse tribuit, nisi vt mente sagaci vniuersa considerantes eius beneficia, reddamus pro vniuersis Domino sacrificium laudis, quæ est in conspectu eius vera & acceptabilis hostia, si processerit omnino à mente deuota? Vnde & præsentis opusculo, plano videlicet & simplici, hæc historiola, quam contexere dignum profectò putauimus ad Dei laudem, exordium sumat, à cuius pio munere tribuitur singulis, quicquid in feruis suis vtiliter eruditionis inuenitur.

1. Martij.
Psal. 67.
Ephc. 1.

Igitur de quodam Dei famulo, patre nostro Siviardo, egregio sacerdote, & de eius admirabili vita vel conuersatione sancta, quibusdam amicis flagrantibus, scribere de creuimus, vnde & fraterna concordia optimo eius ædificetur pietatis exēplo, & Christi laus semper accrescat per suum fidelem famulum supradictum. Nostro etenim tempore extitit hæc nobis sancta propago, per cuius os Deus larga prædicationis pocula suæ propinavit Ecclesiæ. Et quidem ipsius sancta origo non de genere rustico, sed magis de nobili prosapia processit. Natus enim est in pago Cenomannico, & in parochia Deableutica, Christianis ac Deum timentibus parentibus, à genitore scilicet Dei famulo Sigiranno, necnon venerabili ac Deum timente foemina genitrice ipsius, quæ vocabatur Adda. Ab his namq; nobilibus atq; felicibus genitoribus procreatus, processit in mundum hic optimus Christi miles Siviardus. Cuius nos conuersationem sanctam atq; honestissimam ab adolescentia sua optimè nouimus. Et quidem in ipsa sua adolescentia inter reliquos coætaneos suos valde dissimilis erat in conuersatione: ætate scilicet iuuenis, sed moribus grandævus erat. Non enim pueriliter lenis fuit, sed magis grauitate fundatus. Et illud, quod solet iuuenilis ætas literaturæ disciplinam fugere ac laborem, hic summo expetijt deuotionis cultu. Ex quo sacro vsu, comitante Christi gratia, ita velut esuriens fauce auida cibum diuinæ sapientiæ hauriebat, vt etiam satiat, semper ipse plius esuriret, vt & ipsa de se loquitur Dei sapientia. Qui me, inquit, edit, adhuc esuriet: & qui bibit, adhuc sitiet. Ex quo sacro cibo, hic magnus puer Dei sufficienter in breui tempore cellulam suæ memoriæ de thesauro Dei copiosè repleuit.

Hinc habes ætatē authoris historiæ huius. Genus S. Siviardi & patria.

Mores eius in adolescentia.

Est discendi studiosus. Eccle. 24.

Et licet iam in eius mente spiritus sapientiæ & intellectus ex Dei munere resplenderet, tamen vt omnia per ordinem ageret, ad magistros, viros doctissimos, sapiens recur rebat, & assidue prudenter interrogabat. Prudens etenim lector magis docet, si prudenter interrogauerit: ita & hic famulus Dei & semetipsum ex hoc plenius id confereudo erudiuit, & alios postea plures ad salutem instruxit, vt verus magister docuit. Non enim solummodo verbis, sed potius mirificū humilitatis ostendebat exemplū. Festinauit namq; ad perficiendam atq; complendam perfectionem euangelicam, vt optimus negociator venditis omnibus compararet preciosissimam cælestem margaritam. Desiderabat enim clericatus religiosum officium, vt verus & obediens monachus fieret, & vt Christi vestigia, relictis omnibus, per viam humilitatis & obedientiæ sequeretur. Quod & consolante Domino, rectè perfecit, dum palam mitis & humilis cunctis in conuersatione apparuit.

Cōplectitur vitam monasticam.

Erat sanè vir Dei ad spectu gratus, vultu placidus, moribus temperatus, animo deuotissimi.